

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Brigity Chrastilové a JUDr. Milady Tomkové v právní věci **žalobce: T. O. C. R., a. s.**, zastoupen JUDr. Karlem Muzikářem, advokátem, se sídlem Křížovnické nám. 1/193, Praha 1, proti **žalovanému: Český telekomunikační úřad**, se sídlem Sokolovská 219, Praha 9, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 27. 6. 2005, č. j. 5 Ca 165/2005 - 76,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění:

Shora uvedeným usnesením Městský soud v Praze odmítl žalobu, jíž se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí Českého telekomunikačního úřadu (dále též „žalovaný“) č. 03/PROP/2003 vydaného dne 2. 6. 2003 pod č. j. 16055/2003 - 611. Městský soud po citaci ust. § 1, 3 a § 78 odst. 1, 2 zákona č. 151/2000 Sb., o telekomunikacích, v platném znění, a § 2b odst. 2 písm. a) zákona č. 265/1991 Sb., o působnosti orgánů České republiky v oblasti cen, ve znění pozdějších předpisů, uvedl, že podle ustálené judikatury Ústavního soudu není cenové rozhodnutí vydané Úřadem individuálním správním aktem, ale splňuje formální i materiální znaky právního předpisu (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 28. 2. 2002, sp. zn. IV. ÚS 50/02, zveřejněné ve svazku č. 25 Sbírký nálezů a usnesení Ústavního soudu na str. 371). Toto cenové rozhodnutí je regulativní, právně závazné, obecné (což nemůže změnit ani to, že se týká jen určitého počtu subjektů práva) a vynutitelné státní mocí. Městský soud dále uvedl, že soud ve správním soudnictví má pravomoc přezkoumávat ty úkony správního orgánu, jimiž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují práva nebo povinnosti

žalobce (zákon užívá pro tyto úkony legislativní zkratku „rozhodnutí“ – ust. § 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s. ř. s.“). Cenové rozhodnutí žalovaného, ač je nazváno „rozhodnutí“, definici pojmu „rozhodnutí“ podle správního řádu správního nesplňuje, neboť se nejedná o individuální správní akt, nýbrž o právní předpis svého druhu. Z toho důvodu tedy není žaloba proti takovému cenovému rozhodnutí ve správním soudnictví přípustná, neboť napadené cenové rozhodnutí není rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. Za tohoto stavu tedy městský soud žalobu ve smyslu § 46 odst. 1 písm. d), § 68 písm. e) a § 70 písm. a) s. ř. s. odmítl. Městský soud na závěr dodal, že pravomoc soudu ve správním soudnictví přezkoumávat na základě samostatně podané žaloby podzákoné právní předpisy není dána (§ 4 s. ř. s.). Soud může soulad podzákoného předpisu se zákonem přezkoumat toliko v rámci řízení o žalobě proti individuálnímu správnímu aktu, který je rozhodnutím podle § 65 s. ř. s. Pakliže byl podzákoný právní předpis v takovém případě aplikován a soud shledá, že byl vydán v rozporu se zákonem či nikoli v jeho mezích, přísluší soudu nedbat takového podzákoného předpisu a ve věci rozhodnout toliko na základě zákona, kterým je soud vázán.

Proti rozsudku městského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, v níž namítá, že uvedené rozhodnutí je nesprávné a nezákonné, a to z toho důvodu, že městský soud chybně posoudil právní otázku, zda se v případě návrhem napadeného rozhodnutí Českého telekomunikačního úřadu jednalo o rozhodnutí (individuální správní akt) či právní předpis, a proto dospěl k nesprávnému závěru o přípustnosti návrhu stěžovatele. Stěžovatel proto s odkazem na § 103 odst. 1 písm. a) a e) s. ř. s. rozhodnutí městského soudu v celém rozsahu napadá. Stěžovatel se neztotožňuje s názorem městského soudu, že cenové rozhodnutí č. 03/PROP/2003 je obecně závazným předpisem. Městský soud podle názoru stěžovatele nesprávně posoudil právní povahu předmětného cenového rozhodnutí z následujících důvodů:

- 1) Nemůže se jednat o právní předpis, jelikož žalovaný jeho vydáním překročil svoji zákonem stanovenou normativní pravomoc, když v předmětném rozhodnutí směšoval svou normativní pravomoc podle § 78 odst. 2 zákona č. 151/2000 Sb. se svou pravomocí rozhodovat konkrétní spory o ceny za propojení podle § 78 odst. 5 (nyní § 78 odst. 6) uvedeného zákona.
- 2) Městským soudem citované usnesení Ústavního soudu IV. ÚS 50/02 ze dne 21. 2. 2002 uvádí, že „právní norma určuje svůj předmět a subjekty jako třídy definiční znaky, a nikoliv určením (výčtem) jejich prvků“, tedy požaduje, aby i coby třída byly určeny nejen subjekty, ale i předmět úpravy. Žalovaný naproti tomu v předmětném rozhodnutí namísto obecného způsobu výpočtu ceny za propojení, předpokládaného § 78 odst. 2 zákona o telekomunikacích, určuje cenu za propojení zcela konkrétním způsobem. Ve světle citovaného rozhodnutí Ústavního soudu tedy předmětné cenové rozhodnutí nelze kvalifikovat jako obecně závazný právní předpis.
- 3) Městský soud se nezabýval skutečným obsahem předmětného cenového rozhodnutí a omezil se na přezkoumání tohoto rozhodnutí čistě po formální stránce. V tomto ohledu se tento soud dostal do přímého rozporu s obsahem usnesení Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 50/02 (jehož se navíc sám dovolával), jakož i s obsahem nálezu Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 24/99, v obou případech konstatujících, že „je třeba dát přednost posouzení obsahu před mechanickým akceptováním formy“.

- 4) Žalovaný stanovil účinnost předmětného cenového rozhodnutí bez ohledu na zveřejnění v „Telekomunikačním věstníku či Cenovém věstníku“. Není možné, aby se jednalo o právní normu, pokud je její účinnost stanovena a žalovaným proti povinným subjektům vymáhána bez ohledu na zákonem závazně stanovenou publikaci. Přiznání normativní povahy takovému právnímu aktu by vedlo k pošlapání základních principů právního státu, znamenalo by, že povinné subjekty jsou povinny se řídit normami bez ohledu na jejich zveřejnění zákonem stanoveným způsobem a potažmo tak vedlo k naprosté nejistotě o obsahu objektivního práva.
- 5) Předmětným cenovým rozhodnutím bylo zrušeno a nahrazeno dříve platné cenové rozhodnutí žalovaného č. 04/PROP/2002, které zcela shodným způsobem jako cenové rozhodnutí č. 03/PROP/2003 upravovalo totožnou materii cen za propojení veřejných telekomunikačních sítí pro „zprostředkování přístupu ke službám bezplatného volání“. Proti tomuto cenovému rozhodnutí podal stěžovatel ústavní stížnost, která sice byla usnesením Ústavního soudu ze dne 3. 3. 2003 odmítnuta jako nepřípustná, avšak nikoliv z toho důvodu, že by se snad podle názoru Ústavního soudu v případě cenového rozhodnutí jednalo o normativní právní akt, nýbrž pouze a jedině proto, že v tomto případě nebyly vyčerpány veškeré procesní prostředky, které zákon stěžovateli poskytuje k ochraně jeho práva.

Pokud by se podle názoru Ústavního soudu v případě cenového rozhodnutí č. 04/PROP/2002 nejednalo o rozhodnutí o subjektivních právech a povinnostech, nebylo by přitom samozřejmě možné odmítnout ústavní stížnost zjím uváděných důvodů, protože v případě normativních aktů stěžovateli žádné procesní prostředky k ochraně jeho práva u obecných soudů nepřísluší.

Stěžovatel dále poukázal na to, že článek 4 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2002/21/ES ze dne 7. 3. 2002 o společném předpisovém rámci pro sítě a služby elektronických komunikací (dále též „směrnice“), ve svém odstavci 1 požaduje, aby členské státy, tedy i Česká republika, zajistily, že na národní úrovni budou existovat „účinné mechanismy, v jejichž rámci má každý uživatel nebo podnik zajišťující sítě anebo poskytující služby elektronických komunikací, který je dotčen rozhodnutím vnitrostátního regulačního orgánu, právo podat opravný prostředek proti rozhodnutí k subjektu rozhodujícím o opravném prostředku, který je nezávislý na zúčastněných stranách“ a dále v odst. 2 uvádí, že „pokud subjekt rozhodující o opravném prostředku ... nemá charakter soudu, odůvodní vždy své rozhodnutí písemně. Navíc v takovém případě podléhá jeho rozhodnutí soudnímu přezkumu ...“. Stěžovatel je přesvědčen o tom, že citovaná ustanovení evropského práva kategoricky vyžadují, aby Česká republika coby členský stát Evropského společenství umožnila soudním přezkum cenových rozhodnutí Českého telekomunikačního úřadu, tedy i předmětného cenového rozhodnutí č. 03/PROP/2003, a že stávající procesní předpisy platné v České republice je v souladu s principem nadřazenosti Evropského práva nezbytné vykládat v souladu s tímto kategorickým požadavkem i pro případ, že by se Městský soud v Praze neztotožnil s ostatní shora uvedenou argumentací stěžovatele.

Stěžovatel dále poukázal na čl. 234 Smlouvy o založení Evropského společenství, jež v případě soudu, jehož rozhodnutí nelze napadnout opravnými prostředky podle vnitrostátního práva, tedy v této věci Nejvyššího správního soudu, zakládá povinnost obrátit se na Soudní dvůr Evropského společenství, pokud před ním vyvstane otázka výkladu aktů přijatých orgány Společenství, tedy i citované směrnice. Pokud tedy Nejvyšší správní soud nevyhoví této kasační stížnosti z jiných stěžovatelem uváděných důvodů,

je podle stěžovatele nezbytné, aby se obrátil na Soudní dvůr Evropského společenství s předběžnou otázkou ohledně výkladu citovaného ust. článku 4 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2002/21/ES ze dne 7. 3. 2002 na daný případ pravomoci českých soudů přezkoumávat cenové rozhodnutí Českého telekomunikačního úřadu č. 03/PROP/2003.

Závěrem své kasační stížnosti stěžovatel uvedl, že skutečnost, že v roce 2003, tedy v době vydání předmětného cenového rozhodnutí, bylo přibližně 98% všech koncových účastníků veřejné telefonní služby poskytované prostřednictvím pevných sítí v České republice účastníky stěžovatele, svědčí o tom, že předmětným cenovým rozhodnutím je bezprostředně, zcela konkrétním individuálně specifickým a ode všech ostatních subjektů odlišným způsobem zasahováno do majetkové sféry stěžovatele.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že stěžovatel zamlčel známou skutečnost, že v cenových rozhodnutích účastníka byla vydána mnohá, v praxi již déleodobě zavedená, judikatura, podle níž jsou tato cenová rozhodnutí normativními správními akty, jež nejsou přezkoumatelné soudy, a to ani soudy ve správním soudnictví. Všechny žaloby podané proti cenovým rozhodnutím včetně dodatků byly Městským soudem v Praze odmítnuty pro nepřípustnost. Stejně tak byly Nejvyšším správním soudem odmítnuty kasační stížnosti směřující proti rozhodnutím městského soudu, pokud je již Nejvyšší správní soud projednal, příkladmo lze uvést rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 5. 2005, č. j. 2 As 4/2004 - 138. Žalovaný, stejně jako stěžovatel, odkazuje na usnesení Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 50/02 ze dne 21. 2. 2002, jimž Ústavní soud odmítl návrh společnosti E., s. r. o., na zvýšení cenového rozhodnutí účastníka č. 09/PROP/2001 ze dne 27. 11. 2001 (jde tedy o věc zcela obdobnou jako je věc daná). Ústavní soud v tomto svém usnesení na více místech uvádí, že cenová rozhodnutí účastníka jsou vyloučena z přezkumu soudem s tím, že splňují formální i materiální (tedy i „co do obsahu“, což stěžovatel přehlédl, jak je patrné z textu jeho kasační stížnosti) znaky právního předpisu. Žalovaný považuje za potřebné připomenout tu část shora citovaného usnesení Ústavního soudu, kde je uveden obšírný přehled judikatury, z níž by mělo být podle názoru tohoto soudu jako ochránce ústavnosti evidentně jasné, že napadené cenové rozhodnutí je formálně i obsahově právním předpisem. Podle názoru žalovaného není stěžovatel obeznámen s textem těch normativních ustanovení zákona o telekomunikacích, jež napadá. Jeho tvrzení je totiž rovněž, jako jinde v kasační stížnosti nepravdivé (snad automaticky převzaté z jiné, od dané věci zcela odtažené, písemnosti stěžovatele). Žalovaný proto uvádí, že zákon o telekomunikacích ani zákon o cenách nepodmiňují účinnost cenového rozhodnutí včetně jeho dodatku jeho uveřejněním ve stěžovatelem uvedených věstnících. Podle § 77 odst. 1 věty třetí zákona o telekomunikacích, která zní: „Vydaná cenová rozhodnutí zveřejňuje Úřad v Telekomunikačním věstníku a v Cenovém věstníku“, bylo proto napadené cenové rozhodnutí zveřejněno v těchto věstnících už jako vydané, když předtím bylo uveřejněno na úřední desce a na webových stránkách žalovaného. K další „taktice“ stěžovatele představované podáním ústavní stížnosti proti cenovému rozhodnutí č. 04/PROP/2002 dříve, než by jmenovaný vyčkal rozhodnutí Městského soudu v Praze o žalobě proti tomuto cenovému rozhodnutí, žalovaný zdůrazňuje, že Ústavní soud se v dané situaci samozřejmě nemohl stížností věcně nezabývat. Žalovaný odkázal na normativní úpravu postavení a pravomocí soudů v ústavním systému České republiky. Nad to jen uvádí, že Ústavní soud jako soudní orgán ochrany ústavnosti nemohl ve stěžovatelem uváděném případě nahradit obecný soud, jemuž jedinému příslušelo, a což tento také učinil, odmítnout žalobu směřující proti cenovému rozhodnutí jako nepřípustnou. Proto i údaje v tomto bodu žaloby jsou podle žalovaného naprostý nonsens. K tvrzení stěžovatele, že Nejvyšší správní soud je povinen se obrátit na Soudní dvůr Evropských společenství, zaujme podle žalovaného jistě

Nejvyšší správní soud stanovisko, aniž by k tomu potřeboval znát názor účastníka. Ten proto jen opakuje, že stěžovatel nenapadá správní rozhodnutí, ale normativní právní předpis, kterým předmětné cenové rozhodnutí nadevší pochybnost je. Cílem cenové regulace přitom bylo, jak to cenovým orgánům ukládá právo Evropských společenství, žádoucí efekt hlavně pro koncové uživatele telekomunikačních služeb dosažených zákonem stanoveným způsobem. K tvrzení stěžovatele, že dodatkem je zasahováno bezprostředně, zcela konkrétním, individuálně specifickým a ode všech ostatních subjektů odlišným způsobem do jeho majetkové sféry, žalovaný namítá, že toto tvrzení není pravdivé. Napadený dodatek k cenovému rozhodnutí je formulován podle zákona o telekomunikacích, stejně jako podle zákona o cenách, proto jím byla stanovena horní mez cen, jejíž překročení subjekty na telekomunikačním trhu by nebylo po právu. Ceny maximální nelze zaměňovat s cenami pevnými, stěžovatel má v daném případě stanovení maximálních cen možnost se dohodnout se svými smluvními partnery na jakékoli ceně nižší. Podle žalovaného není jasné, v čem stěžovatel spatřuje v tomto případě svou výjimečnost, když ostatní dotčené subjekty jsou napadeným normativně závazným právním aktem vázány stejně jako stěžovatel a práva i povinnosti všech jmenovaných jsou totožná, jak to stanoví právo Evropské společenství i právní řád České republiky jako podmínku rovnosti a konkurenceschopnosti všech operátorů působících na telekomunikačním trhu.

Z uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

Na vyjádření žalovaného reagoval stěžovatel replikou ze dne 22. 6. 2007, v níž se podrobně vyjadřuje k tvrzením žalovaného. Především uvádí, že je nepravdivé tvrzení žalovaného, podle kterého měl stěžovatel soudu zamlčet, že existuje mnohá, v praxi již déleodobě zavedená judikatura potvrzující normativní povahu cenových rozhodnutí žalovaného. Ve věci žalob stěžovatele proti těmto cenovým rozhodnutím Nejvyšší správní soud vydal dosud pouze jediné rozhodnutí ze dne 18. 5. 2005, č. j. 2 As 4/2004 - 138. Toto rozhodnutí bylo podle stěžovatele navíc vydáno překvapivě, aniž by předtím stěžovateli bylo dáno na vědomí, že Nejvyšší správní soud zvažuje právní otázku, zda jím přezkoumávané cenové rozhodnutí je aktem normativní či individuální povahy (předmětem podané kasační stížnosti, o níž Nejvyšší správní soud rozhodoval, bylo posouzení zcela jiné právní otázky, a to zda příslušné cenové rozhodnutí má být přezkoumáváno ve správním soudnictví nebo v řízení podle části páté občanského soudního řádu).

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a podle jejího obsahu i označení jsou v ní namítány důvody odpovídající ust. § 103 odst. 1 písm. a) a e) uvedeného zákona. Rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán.

Kasační stížnost není důvodná.

V předmětné věci jde o posouzení, zda cenové rozhodnutí Českého telekomunikačního úřadu o způsobu výpočtu cen za propojení podle § 78 odst. 2 zákona č. 151/2000 Sb. (v daném případě jde o rozhodnutí č. 03/PROP/2003 vydané dne 2.6.20003) je individuálním správním aktem nebo aktem normativní povahy. K této otázce se již vyjádřil druhý senát Nejvyššího správního soudu, jenž ve svém rozsudku č. j. 2 As 4/2004 - 138 ze dne 18. 5. 2005 dospěl k závěru, že cenové rozhodnutí Českého telekomunikačního úřadu o způsobu výpočtu cen za propojení podle § 78 odst. 2 zákona č. 151/2000 Sb., o telekomunikacích a změně dalších zákonů, je abstraktním aktem normativní povahy, který nemá charakter rozhodnutí

ve smyslu § 65 odst. 1 a 2 s. ř. s. Pokud je tedy proti takovému aktu podána žaloba, soud ji odmítne ve smyslu § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. S tímto právním názorem na charakter cenového rozhodnutí se šestý senát Nejvyššího správního soudu plně ztotožňuje. Lze pouze podotknout, že pokud by se chtěl šestý senát Nejvyššího správního soudu od uvedeného právního názoru odchýlit, musel by věc postoupit k rozhodnutí rozšířenému senátu ve smyslu § 17 odst. 1 s. ř. s.

K námitce stěžovatele o umožnění soudního přezkumu cenových rozhodnutí na základě směrnice Evropského parlamentu a Rady 2002/21/ES ze dne 7.3.2002, případně povinností Nejvyššího správního soudu obrátit se na Soudní dvůr Evropského společenství s předběžnou otázkou ohledně výkladu ustanovení článku 4 Směrnice lze uvést následující:

Směrnice, jejíž článek 4 stěžovatel již z větší části citoval, byla přijata dne 7. 3. 2002, transpoziční lhůta uplynula dne 24. 7. 2003. Napadené cenové rozhodnutí bylo vydáno dne 2. 6. 2003 podle zákona č. 151/2002 Sb. Žaloba byla podána dne 29. 7. 2003 (nikoliv 25. 10. 2002, jak uvádí mylně usnesení Městského soudu v Praze). Česká republika se stala členem Evropské unie dne 1. 5. 2004 a podle článku 2 aktu o přistoupení, který je podle článku 1 odst. 2 Smlouvy o přistoupení součástí této smlouvy, se *acquis commu- nautaire* (soubor práva Společenství) stává dnem vstupu závazným pro nové členské státy a uplatňuje se v nich. Pro dobu před vstupem do Evropské unie lze právo Společenství použít zcela výjimečně, a to jako výkladové vodítko při výkladu právních předpisů přijatých ke splnění závazků České republiky harmonizovat své právo s právem Společenství podle článku 69 a násl. Evropské dohody o přidružení (č. 7/1995 Sb.). Tato zásada našla svůj výraz opakovaně v judikatuře Nejvyššího správního soudu (např. č. 741/2006 a č. 1097/2007 Sbírky rozhodnutí Nejvyššího správního soudu). V předmětné věci je však již z časových důvodů vyloučeno, aby byl zákon č. 151/2000 Sb. přijat k implementaci směrnice 2002/21/ES, která v době jeho přijímání nebyla ani ve stadiu návrhu (návrh směrnice byl přijat Komisí dne 12. 7. 2002 COM/2000/0393 final). Proto nelze při zkoumání právní povahy cenového rozhodnutí vydaného žalovaným dne 2. 6. 2003 podle § 78 odst. 2 zákona č. 151/2000 Sb. použít směrnici 2002/21/ES ani jako výkladové vodítko. Směrnice se navíc použije na rozhodnutí vnitrostátních regulačních orgánů vydaná po uplynutí transpoziční lhůty. To vyplývá z článku 28 odst. 1 věta druhá směrnice. Rovněž článek 27 odst. 1 směrnice předvídá, že dosavadní akty zůstanou účinné do vydání nových rozhodnutí vnitrostátních regulačních orgánů. Návrh stěžovatele směřující k předložení předběžné otázky Soudnímu dvůru Evropského společenství nelze tedy akceptovat. S ohledem na rozsudek ze dne 10. 1. 2006 ve věci C - 302/04, Ynos, Sb.rozh.s.I - 371 otázka pravomoci tohoto soudu Společenství představuje *acte éclairée*. V bodech 35 - 38 uvedeného rozsudku totiž soudní dvůr odmítl svou pravomoc k výkladu sekundárního práva Společenství, pokud skutkové okolnosti původního sporu předcházely k přistoupení dotčeného státu k Evropské unii. Za takových okolností by předložení předběžné otázky bylo porušením zásady rychlosti, a pokud by předmětné cenové rozhodnutí bylo možno považovat za individuální správní akt, a hospodárnosti řízení. Lze tedy uzavřít, že položení předběžné otázky v této věci, pokud by článek 4 Směrnice vedle individuálních správních aktů umožňoval podání opravného prostředku i v případě normativních právních aktů, nepřipadá v úvahu a že pro žalobu (podanou před vstupem do Evropské unie) proti cenovému rozhodnutí (vydanému před vstupem do Evropské unie) není směrnice 2002/21/ES nijak relevantní (nemá ani přímý ani nepřímý účinek).

Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že se městský soud napadeným usnesením nedopustil nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí žaloby ve smyslu § 103 odst. 1

písm. e) s. ř. s. Kasační stížnost tedy nebyla shledána důvodnou, a Nejvyšší správní soud ji proto zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatel, který neměl v tomto řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). Toto právo by měl žalovaný, ten však žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, a proto bylo rozhodnuto tak, že žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. června 2007

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu